

LÁZÁR BALÁZS

H. úr kilencedik monológja

*A történelem kereke átfordul rajtam,
és nyomába beleragadok,
földbe nyom a szép hazugságok kora,
s elfednek csinos kis szólamok.*

*Aztán ha elnyelt a csillogó homok,
magamba zárkózom, mint a mag,
de a pusztító vihar első cseppjére
belőlem fekete virág fakad.*

Színészek

*Maszkot húztok a szerepekben,
hogy felfedjétek saját arcotok,
s így másokban éritek tetten
elrejtőző saját magatok.*

*Tagadtok, hisztek és reméltek,
mint adja épp a karakteretek,
ameddig ők, bizony csak addig éltek,
létetek csupán imbolygó keret.*

*De addig ti vagytok a minden,
hősök, bohócok, az egész világ,
az is, ami sugárzik itt benn,
hová nem földi szem, csak égi lát.*

*Saját téridőt teremtetek,
valón túli valóságosat,
vagytok és nem vagytok, s így lehet
a játék csalás s szent áldozat.*

*Énben az én, részekben egész,
mint vízcseppekből a vad folyó,
szándék és viszony, kötése kész,
áll a csapda, belső „Egérfogó”.*